

Chambre des Représentants

SESSION 1954-1955.

2 DÉCEMBRE 1954.

POURSUITES PENALES à charge d'un membre de la Chambre.

RAPPORT FAIT AU NOM DE LA COMMISSION SPÉCIALE ⁽¹⁾, PAR M. SOUDAN.

MESDAMES, MESSIEURS,

La Commission spéciale, chargée d'examiner s'il y a lieu de requérir la suspension des poursuites exercées à charge de M. Kofferschläger, tient tout d'abord à faire les remarques suivantes :

Chaque fois que les Procureurs Généraux ont transmis à la Chambre des Représentants des demandes d'autorisation de poursuivre un de ses membres, la Chambre a tenu à observer scrupuleusement le vœu de nos Constituants.

Ceux-ci, en interdisant au Ministère de la Justice de poursuivre un parlementaire sans autorisation de la Chambre à laquelle il appartient, ou en permettant aux Chambres de requérir la suspension des poursuites, ont voulu empêcher qu'à la faveur d'une poursuite, le parti politique au pouvoir ne puisse entraver les travaux parlementaires, qui requièrent généralement la présence de l'inculpé ou du prévenu. Elle prévient les poursuites que le Gouvernement serait tenté de diriger contre les Députés qui lui porteraient ombrage.

Nous résumons ainsi les principes développés par tous les auteurs et toute la jurisprudence.

⁽¹⁾ Composition de la Commission spéciale : M. Soudan, président; MM. Bohy, De Schryver, Discry, Fayat, Fimmers, Mundeeler.

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1954-1955.

2 DECEMBER 1954.

STRAFRECHTELIJKE VERVOLGINGEN tegen een lid van de Kamer.

VERSLAG NAMENS DE BIJZONDERE COMMISSIE ⁽¹⁾. UITGEBRACHT DOOR DE HEER SOUDAN.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De Bijzondere Commissie die tot opdracht had na te gaan of er aanleiding toe bestaat de schorsing te vorderen van de tegen de heer Kofferschläger ingestelde rechtsvervolgingen, staat er op eerst volgende bemerkings naar voren te brengen :

Telkens als de Procureurs-generaal aan de Kamer der Volksvertegenwoordigers verzoeken hebben gericht om te worden gemachtigd tot het instellen van vervolgingen tegen een van haar leden heeft de Kamer zich angstvallig willen houden aan de inzichten van onze Grondwetgevers.

Door aan het Ministerie van Justitie te verbieden een parlamentslid te vervolgen zonder machtiging van de Kamer waarvan hij deel uitmaakt, of door aan de Kamers het recht te verlenen om de schorsing der vervolgingen te vorderen, hebben zij willen verhinderen, dat de aan het bewind zijnde politieke partij, dank zij een rechtsvervolging, de parlementaire werkzaamheden zou kunnen hinderen die doorgaans de aanwezigheid van de verdachte of van de beschuldigde vergen. Zij voorkomt de vervolgingen die de Regering zou geneigd zijn in te stellen tegen de Volksvertegenwoordigers die haar argwaan mochten opwekken.

Aldus vatten wij de beginselen samen die door alle auteurs en door de gehele rechtspraak werden uiteengezet.

⁽¹⁾ Samenstelling van de bijzondere Commissie : de heer Soudan, voorzitter; de heren Bohy, De Schryver, Discry, Fayat, Fimmers, Mundeeler.

La Chambre des Représentants n'a jamais consenti non plus à faire droit à l'offre du membre de la Chambre contre lequel l'autorisation de poursuites est demandée de se laisser poursuivre. Ce serait mettre ledit parlementaire dans une situation morale délicate.

La Chambre se considère comme seule juge en la matière, et revendique le droit de ne pas autoriser les poursuites ou d'en requérir la suspension, même à l'encontre du désir du parlementaire intéressé.

Dans son rapport reproduit dans le *Document parlementaire* n° 177, Chambre, 1937-1938, reproduit de Nypels et Servais, article 3, n° 20, M. De Schryver s'exprime comme suit :

« Cette inviolabilité a pour but de permettre à l'Assemblée tout entière d'empêcher, dans la mesure du possible, qu'un de ses membres puisse être privé par des pouvoirs publics de la faculté d'accomplir librement tous les devoirs de son mandat, pendant la durée de la session.

» Cette inviolabilité, qui ne constitue toutefois aucun privilège de juridiction, doit être considérée comme étant d'ordre public; aussi, aucun représentant ou sénateur n'a-t-il le droit de renoncer à une garantie qui n'a pas été instituée pour lui, mais uniquement en faveur de la représentation nationale. Les termes de l'autorisation demandée par le procureur général, devront être inspirés par le service d'une bonne administration de la justice, et les faits dont il sera fait état devront justifier des mesures d'instruction judiciaire. Il n'est pas requis que les détails des faits et de l'instruction soient reproduits. »

Ce que les Constituants n'ont pas voulu, M. De Schryver, après Nypels et Servais, le fait remarquer, c'est instituer un privilège de juridiction en faveur de parlementaires. Il ne faut point qu'à la faveur de l'article 45 de la Constitution, et par une sorte de solidarité ou de camaraderie entre parlementaires, l'un d'eux puisse échapper à des poursuites, nous ne dirons pas justifiées, mais qui, comme pour toutes poursuites, reposent sur des bases sérieuses.

C'est pourquoi, chaque fois que la demande de poursuites a revêtu ce dernier caractère, le Parlement a laissé toute liberté au Ministère Public.

Dans l'espèce qui nous est soumise, la situation est tout autre. On se demande en vain sur quels éléments on pourrait étayer des poursuites contre M. Kofferschlager. Le Ministère Public a, avec une bonne grâce parfaite, fait droit à toutes les demandes du Conseil de la partie civile. Les interrogatoires des témoins se sont poursuivis inlassablement. Rien n'est resté dans l'ombre. Mais toute l'instruction n'a abouti qu'à un seul résultat : faire éclater la parfaite innocence de M. Kofferschlager. La poursuite ne pourrait trouver d'explication que dans la préoccupation, tout à sa louange d'ailleurs, étant donnée la malignité publique, du Procureur du Roi de se voir reprocher d'avoir ménagé un parlementaire. Mais la Magistrature doit être au-dessus de tels reproches et de telles craintes.

La Commission, unanime estime qu'il y a lieu de proposer à la Chambre de requérir la suspension des poursuites.

Le Président-rapporteur,

De Kamer der Volksvertegenwoordigers was er nooit voor te vinden om in te gaan op het voorstel van het Kamerlid tegen hetwelk om machtiging tot vervolging wordt verzocht, zich te laten vervolgen. Dit zou er op neerkomen bedoeld parlamentslid in een moreel kiese toestand te plaatsen.

De Kamer beschouwt zich als de enige rechter ter zake en eist het recht op om de vervolgingen niet toe te laten of om de schorsing er van te verzoeken, zelfs tegen de wens van het betrokken parlamentslid in.

In zijn verslag, opgenomen in het *Parlementair Stuk* n° 177, Kamer, 1937-1938, overgenomen uit Nypels en Servais, artikel 3, n° 20, verklaart de heer De Schryver wat volgt :

« Die onschendbaarheid heeft ten doel aan de ganse vergadering toe te laten haar taak te vervullen en, in de volle mate der mogelijkheid, te vermijden dat een harer leden door de openbare machten zou kunnen verhinderd worden vrij al de verplichtingen van zijn mandaat uit te oefenen, zolang de zitting duurt.

» Die onschendbaarheid — welke echter geen voorrecht van rechtsmacht uitmaakt — moet worden aangezien als zijnde van openbare orde. Ook heeft geen enkel volksvertegenwoordiger of senator het recht af te zien van een waarborg die niet voor hem werd ingesteld, maar enkel in het voordeel van 's Lands vertegenwoordiging. De termen van de door de procureur-generaal aangevraagde machtiging moeten ingegeven zijn door de bedoeling een goede rechtsbedeling te verzekeren, en de gerechtelijke onderzoeksmaatregelen moeten door de aangehaalde feiten verantwoord zijn. Het is niet vereist dat de feiten en het onderzoek in bijzonderheden worden bekendgemaakt. »

Zoals de heer De Schryver, na Nypels en Servais, opmerkt, hebben de Grondwetgevers geen voorrecht van rechtsmacht ten gunste van de parlamentsleden willen instellen. Het mag niet zijn dat een hunner, dank zij een soort solidariteit of kameraadschap tussen parlamentsleden, zou kunnen ontsnappen aan vervolgingen waarvan wij niet zeggen dat zij verantwoord zijn doch die, zoals alle vervolgingen, op ernstige grondslagen berusten.

Daarom heeft het Parlement, telkens als een verzoek tot vervolgingen dit karakter had, volle vrijheid aan het Openbaar Ministerie gelaten.

In onderhavige geval, is de toestand geheel anders. Men vraagt zich tevergeefs af op welke gegevens men vervolgingen tegen de heer Kofferschlager zou kunnen steunen. Het Openbaar Ministerie is, met de grootste bereidwilligheid, ingegaan op alle verzoeken van de advocaat der burgerlijke partij. Het getuigenverhoor werd onverpoosd voortgezet. Er werd niets in het duister gelaten. Het gehele onderzoek heeft echter alleen ten gevolge gehad, dat de heer Kofferschlager volkomen onschuldig bleek te zijn. Vervolgingen zouden alleen kunnen verklaard worden door de bezorgdheid, die hem tot eer strekt, gezien de boosaardigheid van het publiek, dat aan de Procureur des Konings zou verweten worden dat hij een parlamentslid zou ontzien hebben. De Magistratuur moet echter boven dergelijke verwijten en dergelijke vrees staan.

De Commissie is eenparig van mening, dat er reden toe bestaat om aan de Kamer voor te stellen de schorsing der vervolgingen te vorderen.

De Voorzitter-verslaggever,

E. SOUDAN.